3 Ioan - Comentarii W. McDonald

Ca în a doua sa epistolă, Ioan se prezintă cu termenul bătrânul, adresând scrisoarea preaiubitului Gaius, pe care îl iubeşte în adevăr. Deşi nu ştim dacă acesta este acelaşi Gaius menţionat la Romani 16:23 sau cel de la Fapte 20:4, este surprinzător cât de multe aflăm despre el în doar câteva versete. Mai întâi, aflăm că era un credincios preaiubit, un om a cărui întreagă viaţă era vorbită de bine între ceilalţi creştini.

Dar se pare că nu o ducea prea bine cu sănătatea trupească, întrucât Ioan îi urează să fie la fel de sănătos cum este vigoarea lui pe plan duhovnicesc. Când Ioan spune: Mă rog ca în toate să-ţi meargă bine este îndoielnic că se gândeşte la bogăţie sau prosperitate materială. Mai degrabă, el se refera la bunăstarea sa fizică, cum sugerează expresia următoare: şi să fii sănătos.

Am dori noi ca starea noastră fizică să corespundă cu cea spirituală? Ce trist e că avem, de multe ori, mai multă grijă de trupul nostru, decât de sufletul nostru! De aceea, F. B. Mayer face următoarea remarcă:

„Nu ar fi de dorit a se exprima urarea din versetul 2 către toţi prietenii noştri, deoarece dacă trupurile lor ar trebui să corespundă cu starea sufletelor lor, atunci dintr-odată s-ar îmbolnăvi.”

Versetul 2 contrazice categoric învăţătura propagată de aşa-numiţii „faith-heajers" (vindecători prin credinţă), care susţin că orice boală este o consecinţă a păcatului din viaţa cuiva şi că dacă cineva nu este vindecat, asta se datorează faptului că nu are credinţă. Avem aici exemplul clar al lui Gaius, în care principiul enunţat de aceşti „vindecători" nu se aplică, întrucât condiţia iui spirituală era bună, dar starea sănătăţii sale fizice nu era prea bună. Asta demonstrează că nu se pot trage concluzii asupra stării duhovniceşti a cuiva pornind de la starea sa trupească.

Apostolul a avut o mare bucurie... când anumiţi fraţi au venit şi au mărturisit cu privire la adevărul care era în Gaius şi că el umblă în adevăr. Este bine să avem adevărul în noi, dar şi mai bine este să manifestăm adevărul în viaţa noastră. Nu trebuie doar să susţinem adevărul, ci trebuie să lăsăm ca şi adevărul să ne susţină. Oamenii preferă să vadă o predică, mai decât s-o asculte. Nimic nu contează mai mult pentru Dumnezeu într-o epocă a faptelor decât o viaţă sfântă.

Atât de important a fost acest lucru pentru Ioan încât el a putut afirma: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr." Poate că cei mai mulţi dintre noi credem că a câştiga suflete este cea mai mare bucurie din viaţa creştinului şi, într-adevăr, este minunat să vedem bărbaţi şi femei strămutaţi din împărăţia întunericului în împărăţia Fiului iubirii Sale. Dar cine poate cântări durerea de a-i vedea pe cei ce au mărturisit odată că sunt mântuiţi, revenind acum la fostul lor fel de trai? Este ca scroafa ce s-a tăvălit din nou în noroi şi ca câinele ce a revenit la ceea ce a vomitat. Pe de altă parte, ce mare bucurie este să vedem copiii noştri în credinţă înaintând în Domnul, din har în har. Din nou, aceasta subliniază importanţa continuării lucrului cu cei ce au făcut primul pas, răspunzând la apelurile din cadrul evanghelizărilor noastre.

Gaius şi-a găsit o plăcere deosebită în a-şi deschide larg uşa locuinţei sale celor care ieşiseră să vestească evanghelia. El a manifestat această ospitalitate deosebită nu doar celor pe care-i cunoştea, ci şi străinilor (textul critic conţine varianta: „în mod special - touto în greacă; textual: „acesta", străinilor). Ioan spune că Gaius a fost credincios în această slujbă. Deducem din Noul Testament că ospitalitatea este deosebit de importantă înaintea lui Dumnezeu. Când oferim ospitalitate copiilor Domnului este ca şi când L-am găzdui pe însuşi Domnul Isus Cristos (Matei 25:40). Pe de altă parte, eşecul de a-i găzdui pe slujitorii Săi este privit ca echivalând cu eşecul de a-L găzdui chiar pe El (Matei 25:45). Prin ospitalitatea oferită străinilor, „unii... au găzduit, fără să ştie, pe îngeri" (Evrei 13:2). Mulţi pot mărturisi că prin practicarea ospitalităţii, nişte mese simple au fost transformate în sacramente (Luca 24:29-35), copiii au fost convertiţi şi familii întregi s-au apropiat mai mult de Domnul.

Se primesc răsplăţi pentru aceste fapte. Bunătatea lui Gaius a fost cunoscută întregii biserici. Dar, şi mai mult, numele său este înscris pe veci în Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, ca unul care şi-a deschis casa şi inima. Şi, chiar mai mult decât atâta, Gaius va fi răsplătit la Scaunul de Judecată al lui Cristos pentru că „cine primeşte un profet în numele unui profet va primi răsplata unui profet" (Matei 10:41). El se va împărtăşi din răsplata tuturor acelor predicatori pe care i-a găzduit. Este un lucru pe care nu trebuie să-l scăpăm din vedere în legătură cu cei ce nu ştiu sau nu pot să predice: Tu poţi primi răsplata unui predicator, arătându-ţi ospitalitatea faţă de predicatori, în Numele Domnului. Dumnezeu va răsplăti toate faptele bune! Bunătatea Lui va încununa bunătatea oamenilor.

În acest punct, Ioan îi aminteşte lui Gaius că bine va face să îngrijească de călătoria lor într-un chip vrednic de Dumnezeu. A se îngriji de călătoria lor înseamnă nu doar a-şi lua rămas bun de la ei cu dragoste, ci a le asigura cele trebuincioase pentru drum. Desigur, asta ne pune în faţă un standard foarte ridicat de urmat, în timp ce şi noi împărţim bunurile noastre materiale cu cei ce predică şi predau Cuvântul lui Dumnezeu.

Se invocă un motiv special pentru care Gaius trebuie să le vină în ajutor acestor evanghelişti itineranţi: Pentru că ei au plecat în Numele Lui, fără să primească nimic de la cei dintre Neamuri. Oamenii aceştia au depins exclusiv de Domnul, aşteptând ca El să le pună la dispoziţie cele necesare, refuzând să accepte sprijin din partea celor neconvertiţi. Căci dacă ar fi procedat aşa, ar fi lăsat să se înţeleagă că Stăpânul lor ar fi prea sărac să se îngrijească de nevoile lor. De asemenea, le-ar fi dat celor nemântuiţi un fals temei să se bizuie pe propria lor presupusă neprihănire. Ce mustrare aduce acest verset metodelor de „strângere de fonduri" practicate în creştinătatea din zilele noastre! În acelaşi timp, ar trebui să ne amintească despre obligaţia pe care o avem faţă de acei slujitori ai Domnului care ies în lume prin credinţa în Dumnezeul cel viu şi care nu aduc nevoile lor la cunoştinţa nimănui, decât a Domnului.

Noi, deci, suntem datori să primim bine pe unii ca aceştia, ca să fim împreună lucrători cu adevărul. A-i primi (textul critic spune: „susţin" (hupo-lambanein), mai degrabă decât „primesc" (apolambanein) din versiunea TR şi din textul majoritar) înseamnă a face tot posibilul pentru a-i ajuta, căci atunci când procedăm aşa, ajutăm adevărul să propăşească.

Se pare că Ioan îi scrisese bisericii pe această temă, dar scrisoarea a fost interceptată de un om, pe nume Diotref, care avea o părere exagerat de înaltă despre importanţa sa. Era, practic, un dictator în adunare. Păcatul lui consta în mândria sa, în eul său exacerbat şi în gelozia sa violentă faţă de ceea ce considera el drept propriile sale drepturi - pe care negreşit el le va fi apărat sub motivaţia de autonomie a bisericii locale. Diotref uitase că Cristos este Capul bisericii - dacă a ştiut vreodată acest lucru! El uitase că Duhul Sfânt este Vicarul sau

Reprezentantul lui Cristos în cadrul bisericii. Nici un om nu are dreptul de a-şi asuma conducerea, de a lua decizii, de a primi sau de a refuza să primească. O atare conduită este papism şi Dumnezeu o urăşte. Negreşit Diotref şi-a scuzat purtarea pe temeiul faptului că el lupta pentru interesele bisericii. Dar asta a fost, desigur, o minciună! El producea daune nespus de mari adevărului refuzând să-l primească pe apostol, sub pretextul că este „credincios" lui Dumnezeu. Şi nu numai pe Ioan, ci şi pe alţi credincioşi îi refuza.

Nu numai că a refuzat să-i primească pe aceşti credincioşi adevăraţi, ci i-a excomunicat pe cei care i-au primit. Omul acesta a fost o fiinţă avidă după putere, defăimându-i pe slujitorii adevăraţi ai lui Dumnezeu cu cuvinte rele. Ioan îşi va aduce aminte de el cu ocazia următoarei vizite la acea adunare! Asemenea papi auto-proclamaţi nu pot suferi să fie condamnaţi pe faţă de cuvântul lui Dumnezeu. Rămânerea lor la putere depinde de întruniri secrete şi de domnia terorii şi intimidării.

Gaius este îndemnat să se îndepărteze de asemenea purtări rele şi să urmeze ceea ce este bine. Faptele bune sunt dovada că cineva are părtăşie cu Dumnezeu. Aşa stând lucrurile, apostolul pare să arunce grave îndoieli asupra stării spirituale a lui Diotref.

Poate că Dimitrie a fost purtătorul acestei scrisori. În orice caz, el avut parte de o bună mărturie din partea tuturor şi din partea adevărului însuşi. F. B. Hole spune:

„Observaţi că nu el a dat mărturie despre adevăr, ci adevărul a mărturisit despre el. Nu Dimitrie a fost etalonul după care s-a probat adevărul, ci adevărul a fost etalonul după care a fost măsurat acest om. Şi, după ce a fost pus ia încercare, a fost găsit aprobat.”

V. PLANUL APOSTOLULUI ŞI BENEDICŢIA SA

Ioan îşi încheie această epistolă cam în acelaşi mod în care şi-a încheiat a doua epistolă - amânând discuţia până când va putea să se revadă faţă în faţă cu credincioşii. Îi suntem îndatoraţi pentru aceste scrisori, care ne permit să aruncăm o privire asupra vieţii din primele zile ale creştinismului, dându-le, în acelaşi timp, copiilor lui Dumnezeu îndrumări nemuritoare. Curând vom sta de vorbă faţă în faţă cu apostolul, în cer, şi atunci vom înţelege mai deplin eventualele neclarităţi din revelaţia divină.

clickbible.org